

1437/3522 – عن ابن عباسٍ رضي الله عنهما قال: قال أبو ذرٌ: كُنْتُ رجلاً مِنْ غَفَارٍ، فَلَعْنَا أَنَّ رَجُلاً قَدْ حَرَجَ إِمَكَّةً يَرْعِمُ أَنَّهُ نَبِيٌّ، فَقُلْتُ لِأَخِي: انْطَلِقْ إِلَى هَذَا الرَّجُلِ كَلِمَهُ وَأَتِينِي بِخَبْرِهِ، فَانْطَلَقَ فَلَقِيَهُ ثُمَّ رَجَعَ، فَقُلْتُ: مَا عِنْدَكَ؟ فَقَالَ: وَاللهِ لَقَدْ رَأَيْتُ رَجُلاً يَأْمُرُ بِالْخَيْرِ وَيَنْهَا عَنِ الشَّرِّ، فَقُلْتُ لَهُ: لَمْ تَشْفِنِي مِنَ الْخَبَرِ، فَأَحَدَثْتُ جِرَابًا وَعَصَاصًا، ثُمَّ أَقْبَلْتُ إِلَى مَكَّةَ، فَجَعَلْتُ لَا أَعْرِفُهُ، وَأَكْرَهْتُ أَنْ أَسْأَلَ عَنْهُ، وَأَشْرَبْتُ مِنْ مَاء زَمْزَمَ وَأَكُونُ فِي الْمَسْجِدِ، قَالَ: فَمَرَّ بِي عَلَيْيِ فَقَالَ: كَانَ الرَّجُلُ عَرِيبٌ؟ قَالَ: قُلْتُ: نَعَمْ، قَالَ: فَانْطَلَقْ إِلَى الْمَنْزِلِ، قَالَ: فَانْطَلَقْتُ مَعَهُ، لَا يَسْأَلُنِي عَنْ شَيْءٍ وَلَا أُحْبِرُهُ، فَلَمَّا أَصْبَحْتُ عَدَوْتُ إِلَى الْمَسْجِدِ لِأَسْأَلَ عَنْهُ، وَلَيْسَ أَحَدٌ يُحْبِرُنِي عَنْهُ بِشَيْءٍ، قَالَ: فَمَرَّ بِي عَلَيْيِ، فَقَالَ: أَمَا نَالَ لِلرَّجُلِ يَعْرِفُ مَنْزِلَهُ بَعْدُ؟ قَالَ: قُلْتُ: لَا، قَالَ: انْطَلِقْ مَعِي، قَالَ: فَقَالَ: مَا أَمْرُكَ؟ وَمَا أَقْدَمْكَ هَذِهِ الْبَلْدَةِ؟ قَالَ: قُلْتُ لَهُ: إِنْ كَتَمْتَ عَلَيَّ أَحْبَرْتُكَ، قَالَ: فَإِنِّي أَفْعَلُ، قَالَ: قُلْتُ لَهُ: بَلَغْنَا أَنَّهُ قَدْ حَرَجَ هَا هُنَا رَجُلٌ يَرْعِمُ أَنَّهُ نَبِيٌّ، فَأَرْسَلْتُ أَخِي لِيُكَلِّمَهُ، فَرَجَعَ وَلَمْ يَشْفِنِي مِنَ الْخَبَرِ، فَأَرْدَثْتُ أَنْ أَلْقَاهُ، فَقَالَ لَهُ: أَمَا إِنَّكَ قَدْ رَشِدْتَ، هَذَا وَجْهِي إِلَيْهِ فَاتَّبَعْنِي، ادْخُلْ حَيْثُ أَدْخُلُ، فَإِنِّي إِنْ رَأَيْتُ أَحَدًا أَخَافُهُ عَلَيْكَ، فُمْتُ إِلَى الْحَائِطِ كَأَنِّي أُصْلِحُ نَعْلِي وَامْضِ أَنْتَ، فَمَضَى وَمَضَيْتُ مَعَهُ حَتَّى دَخَلْ وَدَخَلْتُ مَعَهُ عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقُلْتُ لَهُ: اعْرِضْ عَلَيَّ الْإِسْلَامَ، فَعَرَضَهُ فَأَسْلَمْتُ مَكَانِي، فَقَالَ لِي: يَا أَبَا ذَرٍ، أَكْتُمْ هَذَا الْأَمْرَ، وَارْجِعْ إِلَى بَلْدِكَ، فَإِذَا بَلَغْتَ ظُهُورَنَا فَاقْبِلْ. فَقُلْتُ: وَالَّذِي بَعَثَكَ بِالْحَقِّ، لَأَصْرُحَنَّ إِلَيْهَا بَيْنَ أَظْهُرِهِمْ، فَجَاءَ إِلَى الْمَسْجِدِ وَقَرِيشٌ فِيهِ، فَقَالَ: مَعْشَرَ قَرِيشٍ إِنِّي أَشْهُدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَشْهُدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ. فَقَالُوا: قُوْمُوا إِلَى هَذَا الصَّابِئِ، فَقَامُوا، فَصُرِبْتُ لِأَمْوَاتَ، فَأَدْكَنِي الْعَبَاسُ فَأَكَبَ عَلَيَّ ثُمَّ أَقْبَلَ عَلَيْهِمْ، فَقَالَ: وَيَلْكُمْ تَهْتَلُونَ رَجُلًا مِنْ غِفَارَ، وَمَتْجِكُمْ وَمَرْكُمْ عَلَى غِفَارَ، فَأَقْلَعُوا عَنِّي، فَلَمَّا أَنْ أَصْبَحْتُ الْعَدَ رَجَعْتُ، فَقُلْتُ

مِثْلَ مَا قُلْتُ بِالْأَمْسِ، فَقَالُوا: قَوْمُوا إِلَى هَذَا الصَّابِئِ، فَصُنِعَ بِي مِثْلَ مَا صُنِعَ بِالْأَمْسِ، وَأَدْكَنِي
الْعَبَاسُ فَأَكَبَ عَلَيَّ، وَقَالَ مِثْلَ مَقَالَتِهِ بِالْأَمْسِ، قَالَ: فَكَانَ هَذَا أَوَّلَ إِسْلَامًا أَبِي ذَرٍ رَحْمَةُ اللَّهِ.

1437.3522. Абу Жамра сўзлаб берди:

«Ибн Аббос бизга: «Сизларга Абу Зарринг мусулмон бўлганини айтиб берайми?» деди. «Ха», дедик. У деди: «Абу Зарр айтди: «Фифорлик одам эдим. Бизга етиб келдики, Маккада бир киши чиқиб, ўзини пайғамбар деб даъво қилаётган экан. Шунда укамга: «Шу кишининг олдига йўл ол, у билан гаплаш ва менга унинг хабарини олиб кел», дедим. У йўлга тушди. У билан учрашиб, кейин қайтиб келди. «Нима гап?» дедим. У: «Аллоҳга қасамки, ҳакиқатда яхшиликка буюриб, ёмонликдан қайтарадиган кишини кўрдим», деди. Унга: «Менга малҳам бўлгудек хабар келтирмадинг», дедим. Бир меш ва бир таёқни олдим-да, Маккага қараб келдим. У кишини танимай, у ҳақда сўраб-суриштиргим келмай, замзам сувидан ичиб, масжидда бўлиб турдим.

Бир пайт ёнимдан Алий ўтиб қолди. «Бу киши мусофирга ўхшайдими?» деди. «Ха», дедим. Алий: «Уйга юр», деди. Мен у билан бирга йўлга тушдим. У мендан ҳеч нарса сўрамади, мен ҳам унга (ҳеч нима) айтмадим. Тонг отгач, эрталаб у зот ҳақида сўраш учун масжидга бордим. У зот ҳақида менга нимадир хабар қиласидиган бирор кимса йўқ эди. Ёнимдан Алий ўтиб қолиб, «Бу одамга манзилини билиш вақти ҳали ҳам келмадими?» деди. «Йўқ», дедим. «Мен билан юр», деди. Кейин: «Нима ишинг бор? Бу юртга сени нима олиб келди?» деди. «Яшира олсанг, айтаман», дедим. У: «Албатта шундай қиласман», деди. Мен унга: «Бизга етиб келдики, бу ерда ўзини пайғамбар деб даъво қилаётган бир киши чиқиби. У билан гаплашишга укамни юбордим. У қайтиб борди-ю, менга малҳам бўлгудек хабар олиб келмади. Шу боис у билан ўзим учрашмоқчиман», дедим. У менга: «Менга қара, тўғри йўлни топибсан. У зот томон кетяпман, ортимдан юр. Қаерга кирсам, ўша ерга кир. Бирортасини сен учун хавфли деб билсам, шиппагимни тўғрилаётгандек девор олдига туриб оламан, сен ўтиб кетавер», деди. У юриб кетди, мен ҳам у билан бирга юриб боравердим. Ниҳоят, у Набий соллаллоҳу алайҳи васалламнинг ҳузурларига кирди, мен ҳам у билан бирга кирдим. У зотга: «Менга Исломни баён қилинг», дедим. У зот уни баён қилдилар. Мен шу заҳоти мусулмон бўлдим. У зот менга: **«Эй Абу Зарр, бу ишни сир тут. Юртингга қайт, қачон бизнинг зоҳир бўлганимиз сенга етса, келавер»**, дедилар. «Сизни ҳақ билан юборган Зотга қасамки, мен буни уларнинг ўртасида баралла айтаман», дедим.

Сўнг масжидга бордим, Курайш ўша ерда экан. «Эй Қурайш жамоаси! Мен Аллоҳдан ўзга илоҳ йўқ, деб гувоҳлик бераман! Мұҳаммад Унинг бандаси ва Расули, деб гувоҳлик бераман!» дедим. Улар: «Манави диндан қайтганинг адабини бериб қўйинглар!» дейишиди. Улар туриб, мени ўлгудек

калтаклашди. Шунда Аббос етиб келиб, ўзини устимга ташлади. Кейин уларга қараб: «Ҳолингизгавой! Фифорлик одамни ўлдирасизларми? Ахир тижоратингиз ҳам, йўлингиз ҳам Фифор орқали бўлса?!» деди. Улар мендан нари кетишиди. Эртаси тонг отгач, қайтиб келиб, худди кеча айтганларимни яна айтдим. Улар: «Манави диндан қайтганнинг адабини бериб қўйинглар!» дейишди. Менга худди кеча қилинган иш қилинди. Аббос етиб келиб, устимга ўзини ташлади ва худди кечаги гапларини айтди».

Абу Зарр раҳимаҳуллоҳнинг мусулмон бўлиши ана шундай бошланган эди».

Манба: hadis.islom.uz

